

Phần 6

Đang say sưa trôi theo cảm giác mênh mang của biển về đêm, chợt từ đâu cơn gió biển lùa mạnh vào làm Khôi Vỹ rùng mình.

- Tự dung gió lớn vậy ta! Chắc sắp mưa bão gì đây.

Vừa cần nấn bức bối, vừa nhanh chân chạy đến chốt lại mấy cái cửa sổ gỗ của phòng trọ đang đập đùng đùng, bước đến mâm cơm, anh tự làm cho mình một tô cơm và ăn ngon lành.

- Mà đi đâu mà hôm nay về trễ vậy Vỹ?

Đang nhai, chợt Tuấn Nam lên tiếng hỏi từ phía góc bàn viết.

Ngừng ăn, Khôi Vỹ vừa uống nước vừa trả lời:

- Tao tranh thủ đi làm thêm ngoài cảng cá nên về trễ.

- Vậy mà tao cứ tưởng mày đi lạc luôn... Mà mày cũng tranh thủ nghỉ ngơi đi. Làm nhiều quá sinh bệnh, về Sài Gòn, tao không biết ăn nói sao với Thu Lan và hai bác nha mày.

Khôi Vỹ hớp thêm một ngụm canh rồi bước đến đấm vào vai Tuấn Nam, nheo nheo mắt:

- Thằng này! Mày chắc cũng đang nhớ tới ai lắm nên sinh ra khùng chọc tao chứ gì?

Đang giỡn, chợt Khôi Vỹ nghiêm túc:

- Chậc! Tao và mày ở nhà trọ này cũng hơn một tuần rồi mày nhỉ? Vậy mà Cẩm Hoa vẫn chưa tìm được. Mày có cần tao xin công an phường giúp đỡ tụi mình tìm cô ấy giúp không Tuấn Nam?

Ngừng click chuột trên chiếc laptop Toshiba cũ kỹ, Tuấn Nam thờ dãi:

- Đây là chuyện của riêng công ty, cố gắng tìm thêm vài ngày nữa. Nhờ đến công an rắc rối lắm. Vả lại, tự dung mày chạy lại báo vậy, ai tin mày nói mà giúp. Có khi họ còn tưởng mày bị khùng. Nếu cần thiết lắm thì phải xin giúp đỡ đại thôi:

Trở về bàn ăn, bới thêm cho mình một chén cơm, Khôi Vỹ vừa ăn vừa nói:

- Sáng nay, Thu Lan có gọi điện nói với tao, bác Thành Phát cũng khỏe rồi. Ngày mai, tao với mày cứ đến báo công an đi, biết đâu mình tìm được Cẩm Hoa thì sao?

Đóng chiếc laptop lại, Tuấn Nam chần chừ:

- Thôi, cứ để theo dõi vài ngày nữa. Mà mày tưởng tao không lo lắng như mày đang lo sao? Nhưng cái gì cũng phải từ từ. Biết không?

Mệt mày quá! Tao cũng biết vậy nhưng...

- Biết mà cứ cần nấn còn hơn má tao nữa.

- Trời ạ! Mình lo mà. Mày không nghĩ thử coi, thân gái một mình giữa nơi đất khách này, tự lo một mình biết Cẩm Hoa sẽ sống ra sao. Nghĩ vậy nên tui mới lo đó anh Ba!

Tuấn Nam tự an ủi:

- Thôi đi. Mày cứ suy diễn lung tung rồi tự hù dọa mình. Tao nghĩ Cẩm Hoa là một cô gái bản lĩnh, đã dám đi ra đây một mình thì tự lo cho bản thân không được sao?

- Ồ, nhưng mà...

- Thôi, mày ở nhà, nhớ gọi điện báo tình hình cho Thu Lan biết. Giờ tao đi vòng vòng ra biển một chút.

Khôi Vỹ nhìn ra ngoài trời:

- Giờ này tám, chín giờ tối, trời đang chuyển mây đen mù mịt mà mày tính bỏ tao một mình đi tắm biển hả. Tắm biển ban đêm coi chừng rắn biển lên cắn là khỏi cứu luôn nha mày.

Cười nhẹ rồi không nói gì, Tuấn Nam quay lưng đi, quơ vội cái áo mặc vào. Ban đêm, bãi tắm Tiên Sa vắng hoe, tháp thoáng có mấy đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo.

Sóng biển vỗ ầm ầm vào bờ, Tuấn Nam nghe bước chân của mình bị hẫng một nhịp, cát hụt đi dưới chân, Nam như rơi vào cái hố sâu hun hút dưới lòng biển tối tăm kia. Anh há miệng hét to cho vui đi nỗi nhớ, lo lắng đang tràn đầy cả trái tim, anh như đang sắp nghẹt thở. Hít một hơi gió biển đang lùa vào căng đầy lồng ngực, Tuấn Nam tìm một chỗ ngồi trên bãi cát dài bất tận.

Chợt có tiếng động cơ mô tô vang lên, rú ga inh ỏi phá tan màn đêm yên tĩnh.

Tuấn Nam chăm chú nhìn để thấy rõ, chiếc bọ ngựa chở ba rú lên rồi đổ dọc cạnh bờ biển. Cả ba như vừa uống rượu nên hơi loạng choạng.

- Chào anh Phúc Vinh ạ!

Quay người lại, người đàn ông gắt:

- Tụi bây làm gì mà om sòm quá. Bộ muốn chết hả?

Một tên lên tiếng xin lỗi:

- Dạ... tại tụi em hơi quá chút xiu, anh đừng giận tội nghiệp.

Người đàn ông cất giọng lạnh như băng:

- Im bớt coi, lải nhải nữa, tao cho tụi bây khỏi có đồng xu nào.

Cả ba cùng rên ri:

- Thôi mà anh Hai, tụi em đang kẹt lắm, như vậy là chết tụi em đó. Tụi nó đang “đói” thuốc lắm rồi.

- Tao mệt tụi bây quá.

Gắt gỏng với bọn đàn em xong, Phúc Vinh bắt đầu lên giọng phân công nhiệm vụ:

- Tao giao cho tụi bây nhiệm vụ mới nè. Tụi bây đến chỗ này, giờ này chắc con bé ấy cũng đang sốt ruột đợi ở đó. Thằng “Hiền tắc - kê” đâu rồi? Biểu coi!

- Dạ, em đây anh.

- Mà đến chỗ này nè, đóng giả con trai bà chủ nhà trọ.

- Dạ, dạ. Em đi liền đại ca.

- Bỏ tiếng đại ca nha mày. Còn thằng Tuấn xì ke đâu?

- Em có mặt...

- Mày nhớ tao dặn mày cái vụ nước uống chưa?

- Anh cứ yên tâm.

Phúc Vinh lên giọng:

- Tụi bây cẩn thận làm cho đúng nhiệm vụ, thằng nào làm ẩu tả bẻ chuyện, con mụ Hạ Uyên không giao tiền là chết với tao đó. Nghe chưa.

- Dạ.

Đám đàn em đi hết, nhìn xung quanh một lượt rồi Phúc Vinh rờ tay ga thật lớn chạy xe đến gặp Cẩm Hoa.

- Chào em Cẩm Hoa.

Cẩm Hoa giật mình, quay người lại:

- Lần này anh đến trễ chứ không phải em đâu nha. Anh bận việc gì quan trọng lắm hả?

Bước đến, ngồi sát Cẩm Hoa, Phúc Vinh ra vẻ quan trọng:

- Anh bận tìm thêm cho đủ danh sách tội của bà Hạ Uyên và tên “kép” của ả ta nên đến hơi muộn. Mà Cẩm Hoa này!

Cẩm Hoa nhướn mày:

- Chuyện gì anh cứ nói.

- Ở đây không tiện để nói. Phiền em theo anh sang địa điểm mới này rồi tụi mình cần bàn thêm một số việc để dứt điểm vụ này, bà ta sẽ phải vào tù.

Rùng mình vì cơn gió nhẹ mang theo hơi lạnh lùa vào tóc, Cẩm Hoa đưa mắt nhìn xung quanh, rồi xem giờ, cô hơi do dự:

- Nhưng... em không thích những nơi lạ. Mình cứ ngồi đây bàn chuyện. Ở đây cũng kín đáo lắm mà!

- Trời! Làm việc lớn mà em cứ... Mau theo anh đi nhanh lên.

- Mà đi đâu?

Phúc Vinh âm ừ:

- Đi theo anh xuống bến sông Hàn. Có một chiếc tàu của thằng em anh đang đậu ở đó, bàn chuyện là yên tĩnh nhất.

- Nhưng mà sao anh không đưa cho em chiếc đĩa vi tính ấy ngay, em nghĩ có sao đâu!

Rít một hơi thuốc, giọng Phúc Vinh khô khốc:

- Em không tin tôi sao. Muốn lộ mặt nạ mù ta không đơn giản đâu. Ngoài chứng cứ này, chúng ta cần có thêm một số nhân chứng khác trung thực hơn. Em muốn thằng bà ta hay là muốn tự em làm, anh sẽ đưa chiếc đĩa vi tính ngay cho em.

Cẩm Hoa do dự, thấy thế Phúc Vinh lại giục:

- Anh lỡ hứa giúp em nên cố gắng lắm. Mấy hôm nay công việc của anh cũng bẽ bộn lắm không có nhiều thời gian đâu. Đi nhanh lên Cẩm Hoa.

Bị hồi thúc, Cẩm Hoa sợ sệt, lo lắng bước theo rầm rập. Bước theo hấn ta xuống chiếc xuồng nhỏ neo ở bên cảng. Trên bàn là một mâm đặc sản miền biển bốc khói nghi ngút.

- Em ngồi xuống dùng chút món ăn đi rồi mình bàn công việc.

Tìm cách từ chối, nhưng cuối cùng Cẩm Hoa cũng phải ngồi vào mâm vì sự nhiệt tình của Phúc Vinh.

Phúc Vinh vui vẻ:

- Giúp được em chuyện này đến nơi đến chốn, anh thấy hài lòng và vui lắm. Đây là rượu Tà Vạt - đặc sản ở đây. Em nhấp môi cùng nhé.

Cẩm Hoa hơi ái ngại. Cô khéo léo từ chối:

- Xin lỗi. Em không biết uống rượu.

Phúc Vinh vờ thất vọng, nhanh miệng hồi thúc đàn em:

- Thằng Tuấn xì... í quên, thằng Tuấn đâu?

- Dạ...

Em vào thùng đá ướp lạnh phía trong đó, lấy cho anh anh một lon Pepsi nhé.

- Dạ, có ngay nè anh!

Cẩm Hoa lo lắng, ái ngại định cáo từ thì tên Tuấn xì ke mang ra lon Pepsi ướp lạnh đặt xuống bàn.

- Mời chị.

Cẩm Hoa cười xởi lởi:

- Cám ơn anh!

- Vâng chị cứ dùng tự nhiên ngồi nói chuyện với anh Vinh đi.

Nói xong tên Tuấn linh nhanh ra đuôi thuyền. Còn lại hai người, Phúc Vinh ân cần khui lon Pepsi rồi đặt vào tay Cẩm Hoa.

- Uống đi em!

Hấn chủ động đưa ly rượu lên cùng vào lon Pepsi trên tay Cẩm Hoa. Hấn nói trong hồ hởi:

- Em uống mừng với anh chứ, Cẩm Hoa.

Thấy Phúc Vinh nhiệt tình quá nên Cẩm Hoa không suy nghĩ nữa mà cầm lon Pepsi đưa lên uống một ngụm nhỏ. Cô đặt lon nước xuống bàn, chủ động chào ra về, bỏ đĩa vỉ tính vào túi xách:

- Khuya rồi, cảm ơn anh vì đã giúp em. Em gửi anh...

Đưa xấp giấy bạc về phía Phúc Vinh, tự dung mọi thứ mờ đi. Cẩm Hoa choáng váng, toàn thân nóng ran trong cơn rạo rực kỳ lạ.

Vút nhanh điều thuốc đang hút dở, Phúc Vinh gọi hai tên đàn em đang chờ sẵn từ phía sau ập tới ôm lấy Cẩm Hoa, cười nham nhở.

Cô dùng hết sức bình sinh Cẩm Hoa tát vào chúng. Cô hét to:

- Bớ... người ta... cứu... tôi! Trời ơi! Buông ra, lũ chết tiệt...

Trước khi rời khỏi thuyền, Phúc Vinh nhìn lại ngửa cổ cười to:

- Tụi bây nhớ chụp lại vài tấm ảnh “nóng” để cho mẹ Hạ Uyên tin nha!

Tiếng kêu cứu của Cẩm Hoa nhỏ dần như chìm hẳn trong tiếng gió và cơn mưa đang ào đến. Cẩm Hoa gần như là người đi trong vòng tay của hai tên đầy thú tính thì bất ngờ có tiếng la vang lên giận dữ:

Bốp!

- Đồ lũ khốn nạn, buông Cẩm Hoa ra ngay!

Một tên đứng bật dậy, chùi máu mũi đang chảy ra do cú đấm mạnh của Tuấn Nam.

- Thằng chó kia! Mày chui ở đâu ra thế? Tính làm “anh hùng cứu mỹ nhân” hả mày, bước qua xác tao trước đi.

Ánh mắt của Tuấn Nam sáng quắc lửa căm hờn trong đêm.

- Buông cô ấy ra ngay!

Bốp... Bốp...

Hai tên lẳng kèn ra, chạy thục mạng:

- Rút thôi, bê ỏ rồi, công an tới là hốt cả đám.

Tuấn Nam cũng bị trúng đòn nên một lúc lâu sau mới gượng đứng dậy nổi.

Cẩm Hoa cố gượng người, bò đến bên Tuấn Nam đang nằm thở dốc:

- Trời! Là anh sao Tuấn Nam? Sao anh...

Tuấn Nam im lặng.

Cầm Hoa vừa khóc vừa vỗ vỗ vào cánh tay Tuấn Nam:

- Tỉnh lại đi, Tuấn Nam ơi!

Con mưa càng lúc càng to. Máu trên trán Tuấn Nam chảy ngày càng nhiều, tan trong nước mưa, sầm chớp sáng cả một góc trời. Cầm Hoa hét hoảng:

- Trời ơi! Máu... máu... ra nhiều quá vậy nè! Mình phải làm sao bây giờ?

Cầm Hoa cố kéo thân hình vạm vỡ mềm oặt của Tuấn Nam vào bên trong thân thuyền. Cô cởi nhanh chiếc áo khoác của mình, lau nhanh những giọt nước mưa hoen máu trên gương mặt thân thương. Chợt giọng của Tuấn Nam khẽ vang lên trong hơi thở gấp gáp:

- Cầm Hoa không sao chứ?

Cầm Hoa òa khóc khi nghe Tuấn Nam vừa mới tỉnh dậy đã lo cho mình:

- Tuấn Nam! Em không sao. Anh mà không đến kịp thì em nguy mất...

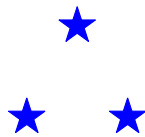
Nép hẳn vào vòng tay rắn chắc của Tuấn Nam, cô khóc ngất.

Thật vụng về đưa tay lau những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má hồng hào đang run lên vì lạnh, đôi mắt long lanh đã từng làm anh phải run lên nhiều lần, Tuấn Nam nghe lòng xôn xao lạ, tim đập rộn ràng. Anh quên cả đau:

- Nín đi Cầm Hoa, anh không sao đâu...

Hai người ôm nhau. Cầm Hoa òa khóc như chưa từng khóc.

Ngoài trời mưa nặng hạt hơn.

- **T**hu Lan ơi! Con gọt xong mấy củ khoai tây vú nhờ chưa, cái đó để nấu lagu đó con.

Thu Lan lên tiếng:

- Xong rồi nè vú ơi.

- Ủ, xong rồi thì rửa sạch rồi cắt ra miếng vuông cho vú đi con. Mau lên!

- Sao vú gấp thế?

- Lại đây tía giùm vú mấy bông hoa cà rớt đi, sẵn tiện tía mấy trái ớt luôn nhe con.

Đưa tay lên khẽ chạm mồ hôi, Thu Lan khẽ giọng:

- Vú ơi!

Vú Sáu quay lại:

- Gì con?

- Hôm nay là ngày gì hay là có khách quý mà ông chủ bảo vú làm đủ thứ món ngon hết vậy vú?

Đảo nhanh tay món bò nhúm giấm, vú Sáu quay lại, tròn mắt:

- Bộ con chưa hay tin gì sao?

Thu Lan ngạc nhiên:

- Tin gì vú? Con chỉ nghe tin ông chủ vừa xuất viện nên đại diện anh em ở công ty mang quà đến thăm. Thấy vú bận quá nên con phụ vú một tay thôi.

Kéo Thu Lan lại gần khẽ giọng nhưng đầy niềm vui:

- Và nghe nói có người đến xem mắt cô Cẩm Hoa, đại gia, thương gia gì đó ở nước ngoài về.

Thu Lan tò mò:

- Trời ơi! Thật sao vú?

Chợt có tiếng còi xe vang lên và tiếng chuông gọi cổng đổ thật giòn bên ngoài.

Vú Sáu định bước ra mở cửa nhưng ông Thành Phát đã đích thân ra trước:

- Ôi! Chào anh chị.

Bắt tay, ông Kiến Long giọng rôm rả:

- Chào anh Thành Phát. Anh khỏe hơn rồi chứ?

Hai người vui vẻ ôm nhau chào.

Ông Thành Phát đứng nép một bên:

- Mời anh chị vào nhà chơi.

Ba người tiến về phòng khách:

- Dạ, con chào bác ạ!

Quay lại nhìn Kiến Huy với nụ cười thật tươi, ông Thành Phát vui mừng:

- Ô, Kiến Huy. Mời anh chị và cháu dùng trà và bánh với tôi nhé!

Bà Thiên Yến im lặng đưa mắt nhìn một lượt ngôi biệt thự của ông Thành Phát với vẻ hài lòng. Bà ngồi xuống bộ xa-lông được trải nệm đỏ có hình thêu tay sang trọng?

- Huy! Con ra xe lấy đồ đạc vào đi con.

Kiến Huy mang vào một chiếc vali khá to, đặt trình trọng lên bàn:

- Đây nè mẹ!

Bà Thiên Yến soạn ra, trao cho ông Thành Phát:

- Đây chút quà của gia đình tôi. Sâm cao ly và yến xào, anh Phát dùng cho mau khỏe lại nhé.

Ông Thành Phát đưa tay nhận, vẻ ái ngại:

- Ô! Phiền anh chị quá. Tôi ngại quá.

Ông Kiến Long đưa tách trà lên hớp một ngụm rồi cười tươi vui vẻ:

- Ôi! Ngại gì anh. Nay mai, hai nhà kết thông gia với nhau, trở thành người nhà hết mà anh còn khách khí làm gì.

Bà Thiên Yến nói lời ông:

- Hôm nay, lẽ ra vợ chồng tôi phải trở về Chicago gấp. Nhưng chuyện bọn trẻ cần phải lo trước tiên nên...

Bất chợt, Kiến Huy khoanh tay lại, lễ phép bước đến nói ngượng nghịu:

- Thưa ba má và bác, chuyện này... thú thật là còn...

Chẳng quan tâm đến vẻ mặt ái ngại đang biểu hiện rõ nét trên gương mặt của Kiến Huy, ông Kiến Long lên giọng rồi nhấn mạnh câu nói:

- Để ba nói cho con nghe... à, nếu anh đồng ý thì nửa tháng nữa, gia đình tôi sẽ trở về Việt Nam để tổ chức lễ đính hôn cho thằng Kiến Huy và con bé Cẩm Hoa nhà anh nhé.

Quay sang Kiến Huy, bà Thiên Yến dạy bảo:

- “Cười vợ thì cười liền tay” con à. Nói chi là Cẩm Hoa là người xinh đẹp, giỏi giang. Con bé ấy mà lọt vào mắt xanh của ai là con tiệc dài dài luôn đó.

Ông Thành Phát vẫn chưa khỏe hẳn sau cơn bệnh, giọng chậm rãi:

- Thú thật với anh chị, tôi hân hạnh lắm mới được anh chị đề nghị kết sui gia. Nhưng đây là chuyện trọng đại, mọi quyết định đều do tụi nhỏ quyết định là chính. Tôi thì không biết con nhỏ Cẩm Hoa nhà tôi và cháu Huy đây có thật sự thích nhau không...

Bà Thiên Yến vội vã lên tiếng:

- Từ sau ngày con Cẩm Hoa nhà anh đăng quang, hai đứa cứ quấn quít nhau mãi. Anh Phát đã quá lo rồi!

Nhăn nhó suy nghĩ, nhấp nhúm, Kiến Huy khổ tâm tìm cách muốn nói với ba mẹ sự thật nhưng không dám.

Thấy ông Thành Phát sức khỏe vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nên anh đành im lặng.

Có tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, Kiến Huy nói nhỏ vào tai cha mẹ, giục ông bà cáo từ và bước ra về để kịp khởi hành chuyến bay ở sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất. Hai người nhìn nhau, nhìn đồng hồ.

Từ biệt ông Thành Phát, cả gia đình ông Kiến Long ra về.

Ông Thành Phát ngả người dựa hẳn vào ghế xa-lông thở ra một cách mệt mỏi.

Chuông điện thoại lại reo vang, ông Thành Phát không nhắc máy. Thấy vậy, Thu Lan vội vã chạy vào phòng khách, nhắc máy lên nghe:

- Alô!

Nhảy cẫng lên như đứa trẻ gặp được quà mẹ cho, Thu Lan reo vang:

- Bác ơi! Tìm được chị Cẩm Hoa rồi bác ơi!

Ông Thành Phát nhồm người dậy khỏi ghế xa-lông.

- Ôi trời ơi! Cháu nói mọi người tìm được Cẩm Hoa rồi ư?

Thu Lan nhanh nhâu:

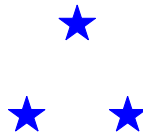
- Dạ... dạ, chị Cẩm Hoa không sao hết bác ơi! Chị ấy đang cùng anh Tuấn Nam và anh Khôi Vỹ đang trên đường về đây.

Ông Thành Phát hỏi:

- Ủ, vậy cháu nhắn với nó là bác cần gấp nó gấp, bảo nó là về nhà ngay nghe cháu.

Ngồi tựa lưng vào ghế, ông nhắm mắt mơ màng với những tia hy vọng đang lóe sáng lên.

- Vậy là vẫn còn kịp. Lễ đính hôn sẽ được tổ chức. Nhất định nó sẽ bất ngờ và vui lắm đây.

Quét bụi trên kệ sách của Tuấn Nam, ông Ba sắp xếp lại cho gọn gàng. Bất ngờ có tiếng của Gia Linh gọi:

- Ba!

Giật mình, ông Ba quay lại nhìn:

- Ủa, Linh! Hôm nay sao con về sớm vậy?

Gia Linh ấp úng, dẫn xe vào nhà:

- Dạ con...

Bước nhanh theo gia Linh về phía phòng khách nhà, ông Ba nhìn chăm chú vào vẻ mặt hơi lúng túng của con gái. Ông lắc đầu:

- Hôm nay con làm sao vậy? Ba hỏi mà cứ ấp úng. Con lại bỏ bê công việc ở công ty để đi tập tành trượt băng nghệ thuật với thằng đạo diễn gì đó nữa hả?

Cúi mặt, Gia Linh bối rối nhìn ông Ba:

- Thưa ba, chuyện con đi tập trượt băng nghệ thuật với anh Kiến Huy cũng là công việc của công ty giao cho con. Sao ba lại giận con...

Ông ba nóng nảy cắt lời cô:

- Con đừng tưởng đoạt giải người mẫu gì đó rồi lên mặt, tập tành ăn chơi, đổi tánh. Công ty Á Âu ai cũng đối xử tốt với gia đình mình, con không được ăn rồi quệt mỏ như gà. Ba thấy cái thằng Kiến Huy gì đó có cái mã hào hoa thôi, chứ tính tình thì biết có đàng hoàng để cho con an tâm trao thân gửi phận cho nó

không? Nó tưởng mỗi lần đến đây mua đủ thứ quà đắt tiền là mua được cảm tình của ông già này chắc. Con phải cẩn thận với mấy người đó chứ...

Hơi giận ông ba vì ông nghi oan cho mình, Gia Linh giận dỗi như sắp khóc:

- Ba à! Ba nghĩ con là người như vậy sao? Thôi, con xin phép ba cho con vào trong có chút chuyện.

- Khoan! Lại biểu!

- Có chuyện gì nữa vậy ba?

Ông Ba tần ngần một hồi rồi nói:

- Đạo này con có tin tức gì của ngoại thằng Tuấn Nam ở Sa Đéc không? Cái thằng, ngoại nó bệnh mà nó đi công tác ở đâu biệt tăm biệt tích nửa tháng nay. Mấy ngày nay người ta ở dưới Sa Đéc cứ gọi lên báo bà ngoại nó phải vào viện trị bệnh tim, điện thoại của nó không điện thoại được, ba chẳng biết làm sao để nhắn tin cho nó biết nữa. Thiệt rầu quá.

Gia Linh nói với ông:

- Ngoại của Tuấn Nam đang mệt lắm, bác sĩ nói phải làm phẫu thuật mới mong qua khỏi đó ba ơi!

Ông Ba thở dài:

- Thiệt tuổi già có con cháu bên cạnh an ủi cũng đỡ, vậy mà ngoại thằng Nam có một mình. Nghe đâu dì Quế của thằng Nam gặp lại chồng cũ rồi họ trở lại với nhau nên đi du lịch không biết bao giờ về, bỏ lại bà ngoại nó một mình không ai lo hết trơn. Con với cái.

Gia Linh hớn hờ:

- Bởi vậy, bây giờ con mới xin phép ba cho con...

Thấy Gia Linh khệ nệ rinh cái vali, ông Ba hốt hoảng, gắt lên:

- Con xin phép nghỉ ở công ty, định đi đâu nữa vậy hả Linh?

- Dạ...

- Trời ơi! Ở nhà lo tìm cách báo tin cho thằng Tuấn Nam biết. Không thì mai cha con mình xuống lo cho ngoại nó.

Gia Linh điềm nhẹ nụ cười hiền nhìn ông:

- Ba cứ yên tâm. Ngay bây giờ con sẽ đi xuống Sa Đéc để lo chăm sóc cho ngoại anh ấy!

Ông Ba mừng quýnh:

- Ôi? Con làm vậy là được đó. Sống vậy mới có tình nghĩa chứ. Mà con vô bếp lo ăn cơm nước cho chặt bụng rồi ba chở con ra bến xe miền Tây nghe con.

- Dạ!

Chợt có tiếng chó sủa vang inh ỏi.

Trước cửa, Kiến Huy xuất hiện với vẻ hồi hải, trán lấm tấm mồ hôi:

- Con chào bác ạ!

Ông Ba quay mặt chỗ khác:

- Không dám!

Gia Linh bước ra bung theo ly nước nhìn Kiến Huy ái ngại:

- Kia ba! Sao ba nói vậy. Thôi, mời anh Huy vào nhà uống nước nói chuyện với ba em.

Ông Ba không nói gì mà đứng dậy bước vào sau nhà:

Kiến Huy nhìn ông, rồi nhìn Gia Linh với vẻ buồn bã:

- Anh đến không đúng lúc phải không Linh? Có lẽ bác không thích anh.

Lắc nhẹ đầu, Gia Linh vội vã giải thích ngay:

- Dạ, không phải đâu anh. Tại ba em lo công việc nhà mà không được như ý nên giận lây qua anh vậy mà.

- En nói thật không? Hay em giấu anh chuyện gì?

Gia Linh chớp nhẹ mắt:

- Em nói thật mà. Anh uống nước đi.

Uống ngụm nước rồi nhìn Gia Linh, Kiến Huy hơi ngạc nhiên:

- Mà nè! Em định chuẩn bị đi Sa Đéc ngay trong đêm nay sao? Giờ này tối rồi mà em!

Gia Linh ngạc nhiên:

- O... Sao anh biết em...

Kiến Huy giải thích vội:

- Hôm qua, em nhờ anh làm hộ một sổ hồ sơ sổ sách kế toán hàng bán trong tuần. Em có nói lý do nhờ anh, em không nhớ sao?

- Í, vậy mà em quên! Đạo này nhiều chuyện quá anh à. Thú thật với anh, bây giờ em định đón chuyến xe tốc hành xuống Sa Đéc.

Gương mặt điển trai của Kiến Huy vui hẳn lên. Giọng anh hồi hộp lạ:

- May quá Gia Linh à!

Gia Linh tò mò hỏi:

- Cái gì may hả anh Huy?

- Thú thật là anh có dự định xuống miền Tây chơi. Anh có một thằng bạn cũng ở Sa Đéc gọi điện mời anh xuống đó để dự đám cưới của nó. Sẵn tiện em đi chung xe với anh nhé.

Gia Linh hơi bối rối suy nghĩ:

- Anh làm em hơi bất ngờ. Nhưng đi với anh, em có làm phiền gì đến công việc của anh không?

- Ôi! Em đi với anh thì càng vui. Anh đi một mình cũng không rành đường sá dưới đó lắm. Có em đi cùng anh cũng yên tâm tâm.

Suy nghĩ rồi Gia Linh nhẹ gật đầu, sau phút do dự. Kiến Huy mừng rỡ. Anh vội đứng lên.

Cô bước vào nhà chào ông Ba mấy câu. Kiến Huy xách vali của Gia Linh ra xe, đợi cô.

Gia Linh bước ra xe giục:

- Mình đi thôi anh Huy. Ba em mà biết em đi với anh, lại la cho xem.

Kiến Huy buồn bã:

- Từ từ bác sẽ hiểu anh mà.

Biết mình hơi lờ lờ nên Gia Linh lái sang câu chuyện khác. Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

Trời dần khuya, Gia Linh ngủ mệt mỏi. Nhìn Gia Linh ngủ Kiến Huy mỉm cười hạnh phúc. Anh chợt thấy lòng ấm áp vô cùng.

- Chiếc xe Mercedes vào đến trung tâm thị xã Sa Đéc. Cho xe chạy về bệnh viện Sa Đéc, chợt Gia Linh giật mình tỉnh giấc.

- Ủa! Mình ở đâu vậy anh Huy? Tới Sa Đéc chưa anh?

Kiến Huy cười tươi:

- Em nhìn ra ngoài xem.

Đang co ro trong chiếc áo khoác, Gia Linh tròn mắt khi trước mắt là bệnh viện Sa Đéc.

- Ủa! Anh biết chỗ này sao? Cảm ơn anh lắm. Em định nói anh chở em đến đây giùm không ngờ ngủ quên luôn. Mà anh bỏ em xuống đây được rồi, anh cứ lo việc của anh nhé.

Trầm ngâm một lúc, Kiến Huy nói một mình:

- Ở đây anh đâu có ai là bạn, cũng chẳng có cái đám cưới nào hết. Em thật là ngây thơ.

Bước xuống xe hít không khí trong lành của ban đêm ở miền quê, Gia Linh đứng đợi Kiến Huy mở cốp xe lấy vali.

Kiến Huy bước đến bên cô. Lấy chiếc điện thoại ra, ấn nhanh số:

- Alô. Xin hỏi đây có phải là số điện thoại của bệnh viện thị xã Sa Đéc không ạ.

- Dạ phải. Xin lỗi, anh cần gì?

- Tôi cần gặp bác sĩ trưởng khoa phẫu thuật tim, ông Thành Nhân.

- Vâng, nhưng bây giờ trưởng khoa đang vào ca phẫu thuật một bệnh nhân lớn tuổi ạ. Anh gọi lại sau nhé.

- Được rồi. Cảm ơn cô.

Gia Linh ngạc nhiên nhìn Kiến Huy không chớp mắt:

- Thì ra anh Kiến Huy chở em về đây lần này là để...

Kiến Huy đẩy cô đi xách vali theo.

- Thôi, tới bệnh viện rồi. Mình vào nhanh để lo cho bà của Gia Linh đi!

Đưa chiếc áo khoác của mình cho Gia Linh, giọng của Kiến Huy ấm áp:

- Em khoác thêm chiếc áo vào đi cho đỡ lạnh. Tối rồi, sương đêm xuống nhiều không tốt đâu. Mình vào nhanh đi em.

Gia Linh bối rối trước ánh mắt trìu mến và cử chỉ ân cần của Kiến Huy. Vào đến bệnh viện, hai người hỏi thăm tại quầy tiếp khách, rồi cùng vào thang máy

để đến phòng phẫu thuật. Ca phẫu thuật vừa xong, cửa phòng mở ra, hai người hồi hộp. Thấy ông Thành Nhân bước ra mồ hôi lấm tấm, Kiến Huy vội chạy nhanh đến bắt tay vui vẻ.

Bác sĩ Thành Nhân mỉm cười:

- Chuyện cậu nhờ, anh đã giải quyết ổn cả rồi.
- Ôi! Vậy là em mừng rồi. Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Chỗ quen không, em khách sáo quá rồi. Hiện giờ bác Tư Hiền đã qua nguy hiểm, bác ấy còn hôn mê nhưng sẽ mau hồi phục lại. Mọi người đừng lo. Cũng may mà trong suốt mấy ngày nay có cô Vân Trang đến đây túc trực suốt để chăm sóc cho bác ấy nên mới có thể phẫu thuật sớm được, nhờ vậy mà ca phẫu thuật thành công tốt đẹp đó.

Cả hai người Kiến Huy và Gia Linh đều bất ngờ và cùng đồng thanh:

- Vân Trang? Cô ấy có quan hệ thế nào với bà Tư, thừa bác sĩ? Mình chưa từng nghe Tuấn Nam nói có người thân nào ngoài dì Quế và bà Tư.

Bác sĩ Thành Nhân tươi cười:

- Chuyện đó thì nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi. Tôi nghĩ hai người nên đến tìm gặp cô ấy nói chuyện để hiểu hơn. Còn tôi thì chỉ biết khi bà Tư Hiền được chòm xóm đưa đến bệnh viện cấp cứu thì ngay buổi chiều hôm ấy, cô ta đã đến và túc trực bên cạnh bệnh nhân. Cô ấy trở về nhà lấy thêm quần áo và một số vật dụng cần thiết để chăm sóc cho bệnh nhân sau phẫu thuật, chắc cô ấy cũng sắp trở vào rồi đấy, hai người cứ chờ.

Gia Linh ngạc nhiên, thắc mắc, trầm nghĩ:

- Thật ra thì cô Vân Trang ấy có quan hệ như thế nào với gia đình bà Tư Hiền. Chuyện đời thật nhiều bất ngờ quá!